Te i simpatia de Vincente Minnelli

Iñaki Revesado

El gènere del cinema musical té un dels seus grans creadors en la figura de Vincente Minnelli, a qui sembla que el destí ja li tenia preparada una banda sonora que l'acompanyàs al llarg de la seva vida. Nascut en una família dedicada al món de l'espectacle, va debutar com a actor amb només tres anys. Ja de gran, i abans d'arribar al cinema, va assolir èxits en el teatre, conquistant el sempre exigent Broadway. La seva vida, per un camí de pentagrames, el va unir a una altra indiscutible del musical, Judy Garland, i de la seva unió va néixer qui s'ha convertit en una de les herències del temps daurat del gènere, Lizza Minnelli, qui sempre serà recordada per la ja mítica *Cabaret* de Bob Fosse. Com dèiem, tot molt musical.

Contractat per la Metro després dels èxits en el teatre, Minnelli ha realitzat algunes de les més importants pel·lícules musicals de la història del cinema, com ara *Cita en Sant Louis* (1944) *Un americano en París* (1951) o *Melodias de Broadway 1955* (1953). Però, en la seva extensa filmografia, també hi tenen cabuda comèdies i drames en què els protagonistes no utilitzen ni la música ni el ball per expressar les seves emocions. Així, Minnelli es va saber moure amb solvència en films en què la música només és un acompanyament. Li devem algunes comèdies notables, com ara *El padre de la novia* (1950) i *Mi desconfiada esposa* (1957) i sobretot excel·lents melodrames, com ara *Cautivos del mal* (1951) i*Como un torrente* (1958), passant per altres films més inclassificables com ara el *biopic* sobre Van Gogh, *El loco del pelo rojo* (1956) o, fins i tot, l'adaptació d'una novel·la del valencià Blasco Ibáñez, *Los cuatro jinetes del Apocalipsis* (1961).

Te i simpatia (1956) no és un dels films més coneguts de Minnelli. L'origen del projecte cinematogràfic neix de l'èxit aconseguit en el teatre per l'obra del mateix títol, que se va representar durant tres anys per diferents teatres dels Estats Units. Es tracta d'un text de Robert Anderson en què els personatges protagonistes estaven representats per Deborah Kerr, John Kerr i Leif Erickson, que repetirien amb els seus personatges en la versió cinematogràfica. La presència de l'estrella en el repartiment del film i el gran èxit que l'obra arrossegava eren una bona garantia per dur el projecte cinematogràfic endavant, malgrat que per Minnelli fos incorporar-se a un equip en què ja hi havia treballat durant un parell d'anys, cosa que podria oferir-li alguna dificultat. El film utilitza la fórmula del *flashback,* aprofitant la típica trobada d'antics companys d'estudis molts d'anys després dels fets relatats. En aquest *flashback, Te i simpatia* conta la història de Tom (interpretat per John Kerr). Ell és un alumne no integrat entre els seus companys, massa preocupats per assumptes tradicionalment masculins, amb què fer gala de les seves virilitats. Per descomptat, per a tots ells, el nombre de conquistes femenines és el marcador que determina qui és el guanyador, qui és el més home. Aliè a aquestes preocupacions, el protagonista del film s'estima més dedicar el seu temps a la música i a la poesia i cercar moments de solitud, cosa que no passa desapercebuda als companys, que tot d'una estableixen la diferència. La seva vida diferenciada li permet conèixer la dona del seu professor de gimnàstica i majordoma de la residència on s'hostatja (Deborah Kerr). A poc a poc, entre els dos personatges es va establint una complicitat. La dona li obre les portes a un univers femení, dins el qual Tom pareix trobar-se bé. Aquestes aficions tan poc masculines no són ben vistes pels seus companys, i tot d'una comencen a crear-se les primeres xafarderies. El problema augmenta quan Tom mostra les seves capacitats per feines poc adequades per als homes, com ara cosir. Entre els companys el menyspreu és evident, tot i que n'hi ha que encara s'esforcen a ajudar-lo ensenyant-li comportaments masculins. La cosa es complica més quan son pare el visita a la residència i s'assabenta de les xafarderies que circulen sobre el seu fill. No, no és que estiguem davant una pel·lícula de temàtica *gay* dels anys 50. El que passa és que Tom no necessita sortides nocturnes ni de jocs amorosos amb jovenetes perquè està perdudament enamorat de la dona del seu professor, i és això el que marca la seva diferència. En l'adaptació que va fer Rober Anderson de la seva pròpia obra per al guió cinematogràfic es va veure obligat a introduir algunes modificacions. La presumpta homosexualitat de Tom no s'esmenta mai d'una manera explícita, simplement queda palesa una diferència del personatge respecte dels seus companys, cosa que es manifestava de manera més oberta en l'obra de teatre, però ja sabem la força que sempre ha tengut el puritanisme a Hollywood.

El pas del temps ha fet envellir la pel·lícula, en el sentit que alguns comentaris dels companys o alguns detalls del caràcter del protagonista poden haver quedat, cinquanta anys després, ja superats. No obstant, la relació entre la parella protagonista continua sent tan comprensible com actual. També, malauradament, el rebuig d'allò que és diferent continua sent tema de plena vigència.